

И страшното не закъснѣ. Една нощь румънитѣ имъ заповѣдаха още въ зори всички да опразднятъ селото — да се отдръпнатъ навътре. Дигнаха се първенцитѣ, отидоха при главния. Молиха се, увещаваха, но нищо не помогна. Втурнаха се хората презнощъ да прибиратъ нѣщата си. Впрочемъ румънитѣ и безъ това бѣха отмъкнали всичко. Останало бѣше по малко покъщнина и дрехи. Хората вдигнаха, кой каквото можеше, натовариха го, кой на каквото смогна и въ зори потеглиха на пѣтъ. Не трѣгна само дѣдо Цани. Влѣзоха при него синоветѣ му, подканиха го:

— Какво?! Да трѣгваме ли? Че кжде ще ходимъ въ гѣглѣмитѣ!.. Какъ тѣй сега, когато идатъ нашитѣ тукъ, ние ще бѣгаме съ румънитѣ?

— Заповѣдь е, тейко!

— Нѣма заповѣдь, нѣма нищо! Ако искатъ да бѣгатъ, нека бѣгатъ тѣ. Ние тукъ ще си стоимъ. Ние сме си на наша земя. Толкова!

Изредиха се и снахитѣ му:

— Тейко, нѣма време. Не ставай дете. Стани да вървимъ!

— Вървете вие, щомъ сте решили. Азъ си оставамъ тука... Кракътъ си не помръдвамъ... Тукъ ще стоя и ще чакамъ нашитѣ... Толкова време съмъ ги чакалъ, че сега ли ще бѣгамъ. Не съмъ лудъ като васъ.

— Слушай, — прошушна Найдень на Коля — я да го вдигнемъ насила. Нѣма време за разправи.

Но остриятъ слухъ на стареца долови думитѣ му. Той вдигна тояжката си и заудря ядно по земята: — Махнете се! Да се махнете отъ мене! Оставете ме! Насила, а? Чева азъ да не съмъ дете!.. Брей, ще ви прокълвна, ако ме насилите да трѣгна съ васъ... Така да знаете — и васъ и децата ви, до девета рода... Вървете си, вие не сте българи...

Младитѣ помислиха, повайкаха се, па отсѣкоха!